

Grad, saa forekommer det mig, at det er meget logisk at sige, at vi saa maa rette Lovgivningen derefter. Det er, som sagt, glædeligt, hvis et saadant Likhedsforhold er tilstede, som det ærede Medlem antydede, men jeg tror ikke, at Lovforslagets Bestemmelser kunne begrundes derpaa. Den samme ærede Rigsdagsmand gjorde en Indsigelse mod Vædringsforslagets Nr. 9 til § 5, idet han navnlig fremhævede, at det derved vilde blive gjort besværligt for den Paagjældende at forandre sin Rejse eller tage Ophold paa et tidligere Sted end Bestemmelsesstedet, men deri kan jeg dog ikke være ganske enig med det ærede Medlem. For det Første staar der jo i Lovforslaget, at Reiserouten skal fastsættes under tilhørligt Senhyn til de Onsker, der fremkomme fra den Paagjældende; han har jo altsaa al Anledning til at faae Reiserouten bestemt saa rundelig som muligt, og der er naturligvis ingen Politimester, som ikke selvstændig vil rette sig efter Bedkommendes Anmodning i den Henseende, naar denne ikke er en ren Bagabond. Dernæst udtalte det ærede Medlem, at Bestemmelsen vilde vanskeliggjøre Bedkommende at tage Ophold paa et tidligere Sted end Bestemmelsesstedet, saa at han altsaa absolut var nødsaget til at rejse derhen, hvorhen han havde bestemt sig, men det er ingenlunde Meningen, thi kommer han paa et Sted og kan faae Arbejde, saa melder han blot til Politimesteren, nu har jeg faaet Arbejde, nu bliver jeg her. Dette er jo ligesom forudsat i Vædringsforslaget til § 6 2det Stykke, hvor der staar: „Erholder Boghaveren Arbejde paa det bestemte Sted eller tidligere.“ Han kan altsaa tage Arbejde paa et tidligere Sted end det, hvor han først havde bestemt, og lider altsaa ikke nogen Indskrænkning i den Henseende. Derved med Bestemmelsen er naturligvis kun at forhindre Bagabonder fra at drive om fra Sted til Sted og at forhindre, at en Person, der bliver viferet fra Kjøbenhavn til Roskilde, driver om i Leire Herred i 8 Dage. — Den ærede 2den Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) yndede ikke de Attester, der ere foreslaaede i Lovforslaget, og som ere gjentagne i Vædringsforslaget under Nr. 13, idet han mente, at man ogsaa kunde bruge den Fremgangsmaade, at Politiet skulde attestere, at den Paagjældende havde arbejdet saa og saalænge i Byen, og dermed lade Beviset for hans Ophold være fyldestgjort. Sa det er meget rigtigt, det kan man gjøre i en Kjøbstad, hvor man kan paavise, om Bedkommendes Opgivelse af, at han har haft Arbejde, virkelig er rigtig, men derimod kan der ikke være Tale derom paa Landet, der vil det blot give Anledning til, at den Paagjældende vilde drive om uden Arbejde, naar han ikke skulde medbringe Attest om dette Punkt. Jeg tror altsaa ikke, at det gaar an at lade denne Bestemmelse falde bort. Den samme ærede Taler yndede heller ikke Vædringsforslaget Nr. 23, nemlig den Omredaktion, Udvalget har foreslaaet af § 11, idet han mente, at der ikke var stort vundet

derved. Det er naturligvis en Smagssag, om man vil foretrække den ene eller den anden Redaktion, men for det Første forekommer, saaledes som jeg tidligere har sagt, den Udtryksmaade, der er brugt i Paragrafen, at det paalægges Inkvisten, Boghaveren, at tilveiebringe Oplysninger, ikke Udvalget at være heldig, og dernæst er der ogsaa ved Vædringsforslaget foreslaaet den Forandring, at det udtrykkelig fordrer, at der i en saadan Sag skal optages Forhør.

Den ærede Rigsdagsmand for Bornholm (Jallefen) gjorde nogle Bemærkninger, som jo ikke vare af væsentlig Realitetsbetydning, men han vilde dog stemme mod flere af Vædringsforslagene. Saaledes fandt han ikke Vædringsforslaget Nr. 1 b. i sin Orden, idet han mente, at det meget godt kunde tænkes, at en Person kunde legitimere sig ved privat Bevidnelse. Sa, det er muligt, det kommer kun an paa, hvilke Fordringer man stiller til Legitimationen; men det forekommer mig ikke, at den ærede Landsthingsmand var heldig i det Exempel, han nævnte. Han talte f. Ex. om en Person, som nu er Bagabond eller omreisende Arbejder, men som tidligere havde været Tjener i en Familie, altsaa, naar han havde Devis fra den Mand, i hvis Tjeneste han havde været, skulde dette være en Legitimation. Jeg tror imidlertid ikke, at en Politimester vilde tage en saadan Legitimation for gyldig. Vi maa jo erindre, at der her er Tale om Udlændinge; naar altsaa en Frankmand eller Italiener havde Devis fra en Mand i Frankrig eller Italien om, at han havde været i hans Tjeneste, da tror jeg ikke, det var en Legitimation, man kunde lade sig nøie med. Ligeledes vilde det ærede Medlem stemme imod Vædringsforslaget under Nr. 3, som kun indeholder en ren Redaktion; jeg kunde imidlertid ikke rigtig opfatte, af hvad Grund han vilde gjøre det. Endelig vilde han stemme mod Vædringsforslaget under Nr. 6, eller ialtsald henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at Ordspøningen her ikke vilde blive heldig, idet Ordene „i modsat Fald drager han Omsorg for den Paagjældendes Udvisning eller Udsendelse af Landet“ skulde komme til at referere sig til noget Andet, end der var tænkt paa. Deri kan jeg ikke være enig. Naar det ærede Medlem erindrer, at der, som Vædringsforslaget udviser, skal sættes Punktum foran „i modsat Fald“, vil han se, at der ikke fremkommer nogen Utydelighed. Fremdeles gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger til Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 10, 2det Stykke, idet han ikke yndede Udtrykket „Boghaver“, men mente, at det burde omskrives. Sa, det kunde ganske vist gøres, men jeg maa bede det ærede Medlem bemærke, at den Person, som vi her i Begyndelsen kalde Boghaveren, nævnes ikke mindre end 6 Gange i det nævnte Stykke. Skulde Udtrykket da omskrives hver Gang, blev det noget vanskeligt. Første Gang bruges Ordet „Boghaveren“, derpaa „han“, derpaa „den Paa-